

1890 – 1899

I perioden 1888 – 1892 var der en del udskiftninger på bestyrerpladsen. Foruden Jens Veje nævnes Chr. Skaanning, Chr Skaderis, Overgaard og Niels Andreas Knudsen, sidstnævnte fra Gimsinghoved. Lønnen blev for Skaannings vedkommende fastsat til 300,- om året med fradrag på 25,- for hvert barn, han og hans hustru måtte få. Det sidste vel på grund af kost og logi. I 1891 bevilgedes bestyreren kr. 45,- om året for at give fattiglemmerne kaffe.

1892: Karen Danielsen, beboer på fattiggården, trængte til et nyt forklæde. Det overlodes til Knud Sloth at købe et sådant og overdrage det til hende (!)

Fra den 1. november 1894 til 1. november 1895 blev Niels Knudsen og hustru hæftet som bestyrer for 400,- samt 'et får i foder om vinteren'.

I december 1894 forelå en ansøgning fra en tidligere beboer, Chr. Frederiksen, om en forsørgelsesattest. For at imødekomme dette forlangte sognerådet en erklæring fra politiet, så det kunne godtgøres, at han ikke havde haft anden forsørgelse.

Den 19. april 1898 måtte man endnu en gang have en ny bestyrer, da Knudsen havde købt ejendom. Indstillet blev Henrik L. Lauridsen fra Vildbjerg samt Maren Nielsen, som dog blev boende på Tipsmark. Lønnen var nu 325,- samt 60,- som kompensation for kaffe og brændevin til lemmerne. Kaffe skulle tilbydes én gang om dagen og brændevin efter bestyrerens skøn.

En ubehagelig hændelse

I september 1899 beskrives en speciel og ganske alvorlig sag: Efter det påståede havde bestyreren *slået* et af lemmerne, Jørgen Jensen. Da denne havde indgivet klage til herredsrådet, måtte sognerådet absolut tage sig af sagen.

Ifølge sognerådet var der sket følgende:

Bestyrerens udlægning: Jørgen var kommet hjem ”i beskænket tilstand” og lavede larm (klagede fx over, at der var gjort rent i hans kammer!). Bestyreren kom hjem lidt senere og gik over for at beordre ham til at være rolig, men Jørgen gik i stedet til angreb på bestyreren, som derefter lagde ham temmelig hårdt tilbage i sengen og forlod kammeret. Kort efter ville Jørgen til Holstebro for at anmelde, at han var blevet udsat for overlast. Dette nægtede bestyreren og ville indsætte ham i fattiggårdens arrest, hvilket åbenbart foregik med nogen voldsomhed, da Jørgen faldt ned i arresten og slog ansigtet til blods. Han beklagede sig noget og fik lov til at vaske sig. Derefter blev han spurgt, om han ville i arresten eller i seng. Han ville i seng og gav nu bestyreren og bestyrerinden hånd på, at sagen skulle være ude af verden, hvorefter han gik til køjs.

Heroverfor står Jørgen Jensens forklaring:

Han erkendte at være kommet beskænket hjem, men kunne ikke rigtig huske, hvad der var sket. Dog mente han at erindre, at han syntes, der manglede noget i kammeret, da han kom hjem, og at han nok havde været noget ubehagelig over for bestyreren i den anledning. Til gengæld mente han også, at det sår, han havde fået i hovedet, var tilføjet ham af bestyreren, mens han lå i sengen. Da han efter det passerede lå i sin seng, stod han op kl. 4, oprørt over uretten, kravlede ifølge andre beboere ud af vinduet og tog til Holstebro for at klage til herredskontoret.

Herefter afhørtes samtlige lemmer, som først og fremmest ville være kede af at skulle skifte bestyrerpar; især fremhævede de kosten og renligheden. Skønt lidt beruset bad også Jørgen om, at bestyrerparret kunne blive, og havde i øvrigt ikke noget at klage over.

Da sognerådet understregede, at behandlingen af "*en gammel mand*" havde været for hård, blev enden på historien, at bestyrelsen fik en alvorlig advarsel således, at han ville blive fyret på stedet, hvis noget lignende skete igen.

I oktober 1899 blev Marius fra fattiggården sat i tømrerlære hos Bertil Berthelsen. Dette uden løn, men dog med 15,- til værktøj. Man må gå ud fra, at han i det mindste har fået kosten.